

☆☆☆☆ СЪБТУЛКА ☆☆☆☆

Хванало момчето златнитѣ юзди и извело коня. Задъ него почнали да излизатъ конь следъ конь. Като вдигнало и войника, заизлизали и войници, които му извикали:

— Хайде, води ни, юначе!

Яхнало момчето своя конь и ги повело. А задъ тѣхъ излизали все още и още конници. Невредима отъ стрелитѣ и копията, новата войска се носѣла като вѣтъръ, начело съ малкия юнакъ. Скоро неприятелитѣ ударили на бѣгъ. А храбритѣ войници и коне се върнали и влѣзли отново въ чудната книжка.

Взело момчето книжката подъ мишница и тръгнало за града. Тамъ всички били радостни. Но никой не знаелъ кой е тоя храбъръ юнакъ, който ги спаси.

Въ това време царската дъщеря дошла съ чудното огледало въ ржка при царя и му казала:

— Вижъ, татко, кой е нашиятъ спасителъ.

Въ огледалото се виждало сжщото дрипаво момче, ксето влизало въ двореца. Затичалъ се царьтъ, прегърналъ момчето и съ сълзи отъ радостъ на очитѣ му рекълъ:

— Ти ли, синко, ни спаси? Защо не кажешъ? Разкажи сега всичко!

Момчето разказало подробно всичко. Тогавъ царьтъ извикалъ:

— Облѣчете го въ най-хубави дрехи, доведете му най-хубавия конь! Той ще води вече войската ми!

Много се зарадвала и царската дъщеря, която харесала момъка. Наскоро направили сватба.

А чудната книжка седѣла на масата. И кой каквото искалъ, си вземалъ отъ нея.

Лжезаръ Станчевъ

